

опасно е да ся поставя челоуѣческа-та власть по-горѣ отъ слово-то Божіе. Лутеръ отхвърлялъ че папы-тѣ, церкви-тѣ, или събори-тѣ трѣбва да ся считатъ за непогрѣшими и повелителны въ рѣшеніе-то на въпросы, относящы ся до тълкуваніе-то на Св. Писаніе. Той настоявалъ че всѣкы Христіанинъ има право, и длѣженъ е, да изучава и тълкува за себе си Библиѣ-тѣ. Но съ това право не ся разбирало право-то на безбожници-тѣ, безвѣрници-тѣ, и другы прѣдразсѣдѣчны людіе да сѣдятъ по прѣдубѣжденія-та си, но право-то на всички които благоговѣйно търсятъ божественно освѣтленіе съ непрѣдубѣденъ умъ. На такыкы людіе е обѣщано че Духъ Святый ще ги наставлява на всѣкж истинѣ; и Духъ-тѣ, Който е вдѣхнувалъ писатели-тѣ на Св. Писаніе, безъ друго ще открие истинско-то му значеніе на читатели-тѣ му. Съ другы думы, Лутеръ настоявалъ да ся остави Библия-та да говори прямо на съвѣсть-тѣ на Христіанина; а Христіанинъ-тѣ да бѣде прямо отговоренъ прѣдъ Бога за поведеніе-то си, и за начинъ-тѣ по който пріима или отхвърля ученія-та и увѣщанія-та на духовенство-то. Но, да ся явява като посрѣдствующи отговорникъ за челоуѣцы-тѣ прѣдъ Бога нѣкой священникъ или церква, това